

Arrest

nr. 270 574 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 16 juni 2021 vroeg de verzoekende partij voor de derde maal de gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzus, mevrouw F. K.

De eerste twee aanvragen, ingediend op respectievelijk 13 januari 2020 en 19 augustus 2020, werden geweigerd op respectievelijk 29 april 2020 en op 22 januari 2021. Deze weigeringen werden aan de verzoekende partij betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep.

Op 20 oktober 2021 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 20.

Dit betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.06.2021 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: O.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 29.12.2000

Geboorteplaats: Ghouhiya

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.06.2021 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus K. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met een visum type C (geldig voor kort verblijf) afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten op 25.07.2019 en een Schengen inreisstempel dd. 16.08.2019.*
- *Administratieve attesten n° 204 en 205 dd. 25.12.2019 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene's broer (de echtgenoot van de referentiepersoon) en betrokkene in Marokko op hetzelfde adres woonden tot respectievelijk februari 2010 (zijn broer) en augustus 2019 (betrokkene). Echter, dat betrokkene en zijn broer ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de*

gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert september 2009 in België woonachtig is, dat betrokkene broer sedert december 2010 in België woonachtig is en dat betrokkene zelf kennelijk slechts sedert in augustus 2019 Marokko verliet en slechts sedert 13.01.2020 op het adres van de referentiepersoon en zijn broer in België woonachtig is.

- "attestation de revenu dd. 6106/2021 dd. 07.05.2021" waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene geen inkomsten aangaf voor het jaar 2020 en « attestation de non-imposition a la TH-TSC n°5341/2021 dd. 20.05.2021 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene niet onderworpen is aan belastingen op woonst of belastingen op gemeentelijke diensten.

Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook hebben deze attesten betrekking op een situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Attest van de afdeling van Berkane van het nationaal agentschap voor de onroerende goederen, het kadaster en cartografie, dd. 20.05.2021 n° CF/40 waarin wordt verklaard dat betrokkene binnen het gebied van Berkane geen onroerende eigendommen bezit. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert 16.08.2019 Marokko heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkene's komst naar België.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst en loonfiches voor de periode november 2020 – april 2021). Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.03.2017, 04.02.2017, 03.05.2017, 05.09.2017, 02.12.2017, 04.02.2018, 05.07.2018, 04.08.2018, 04.11.2018, 14.12.2018, 04.05.2019, 03.01.2019, 04.07.2019: echter, deze stortingen zijn in hun geheel gezien te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Stortingen vanwege een derde (betrokkene's broer) aan betrokkene dd. 07.11.2017, 14.12.2018 en 01.03.2019 en vanwege een derde persoon aan een andere derde (betrokkene's vader) in Marokko dd. 01.03.2016, 30.04.2016, 29.03.2016, 07.11.2016, 24.04.2017, 08.05.2017, 03.07.2017, 16.10.2017, 27.11.2017, 17.01.2018, 02.03.2018, 15.05.2018, 03.10.2018, 07.12.2018, 26.12.2018, 24.01.2019, 18.02.2019, 25.03.2019, 11.04.2019, 29.04.2019, 25.06.2019, 25.07.2019, 08.09.2019. Voor zover deze stortingen, die niet afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf, dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient te worden vastgesteld dat deze stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert september 2009 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 13.01.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten

laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29.04.2020 en van 04.02.2021 die op respectievelijk 30.04.2020 en op 04.02.2021 aan hem werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 13.01.2020 en op 19.08.2020 werden geweigerd op 29.04.2020 en op 22.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 16.06.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste twee aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/1 en 47/3, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Artikel 47/1, 2° Vw. stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Art. 47/3. § 2 Vw. stelt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.

Dat verzoeker en de referentiepersoon schoonbroer en schoonzus zijn, staat niet ter discussie, en werd door de verwerende partij reeds erkend en haar beslissingen (stuk 1).

Overeenkomstig artikel 47/1, 2° Vw. dient verzoeker om als “ander familielid van een burger van de Unie” te worden beschouwd, te bewijzen dat hij in het land van herkomst, zijnde Marokko, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus.

Verzoeker legt alle bewijzen voor.

3.

Ten eerste legt verzoeker alle bewijzen voor waaruit blijkt dat hij zelf onvermogen is.

Verzoeker legt de attesten voor, uitgaand van de belastingadministratie van het Koninkrijk Marokko, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker over geen eigendommen beschikt en geen belastingen heeft op woonst, alsook dat hij over geen inkomsten beschikt.

Deze attesten werden gelegaliseerd, en dienen door de Belgische overheid te worden aanvaard.

3.1.

De bestreden beslissing legt deze attesten zomaar naast zich neer, stellende dat deze attesten zijn opgesteld op verklaring op eer van verzoeker en daarom niet kunnen aanvaard worden.

Deze motivering kan onmogelijk gevolgd worden.

Vooreerst is het zo dat deze attesten zijn opgesteld door de bevoegde administratie volgens de correcte procedure zoals die in Marokko wordt toegepast, zijn gelegaliseerd, en door de Belgische overheid dienen te worden aanvaard.

Waar deze attesten volstrekt rechtsgeldig zijn, is er geen reden om aan de inhoud te twijfelen.

Er anders over oordelen zou impliceren dat de Belgische overheid eender welk document naast zich neer zou mogen leggen, zonder enige reden, terwijl dit document op de correcte manier is tot stand gekomen.

Verzoeker kan ook niet meer voorleggen dat wat hij van de administratie ontvangt. De voorgelegde documenten zijn de officiële documenten die hij van de administratie heeft ontvangen, en die aldus dienen te worden aanvaard.

De motivering waarbij geen rekening kan worden gehouden met deze attesten is aldus niet correct.

3.2.

De bestreden beslissing stelt dat het attest enkel betrekking zou hebben op de regio Berkane, en dat dit dus niet zou uitsluiten dat verzoeker in een andere regio eigendommen zou bezitten.

Verzoeker legde echter ook een attest voor dat hij geen belastingen op woonst heeft, voor heel het grondgebied Marokko.

Waar het ene attest inderdaad vermeldt dat verzoeker geen eigendommen heeft in de regio Berkane, vermeldt het andere attest wel degelijk dat verzoeker geen belastingen op woonst – en a fortiori geen woonst – heeft in heel Marokko.

De motivering dat er enkel zou zijn aangetoond dat hij in de regio Berkane geen eigendom zou hebben, is aldus niet correct.

3.3.

De bestreden beslissing stelt dat de attesten enkel betrekking hebben op de periode na aankomst in België, en niets zeggen over de periode voor aankomst in België.

Verzoeker zou volgens de bestreden beslissing inkomsten hebben kunnen verwerven voor aankomst in België.

Hierbij gaat de verwerende partij volledig voorbij aan het gegeven dat verzoeker pas kort voor zijn vertrek naar België meerderjarig is geworden.

Verzoeker werd meerderjarig op 29.12.2018, en enkele maanden later heeft hij Marokko reeds verlaten.

De bestreden beslissing laat uitschijnen dat verzoeker in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek inkomsten zou hebben kunnen verwerven, maar negeert daarbij het gegeven dat dit feitelijk onmogelijk was, gelet op zijn minderjarigheid.

Om die reden alleen is duidelijk dat verzoeker over geen inkomsten beschikte in Marokko.

Verzoeker legt voorts ook tal van betaalbewijzen voor van zijn schoonzus en broer aan hemzelf en aan zijn vader, waaruit eveneens blijkt dat verzoeker over geen inkomsten beschikte en afhankelijk was van de inkomsten van zijn schoonzus.

Dat verzoeker over geen inkomsten beschikte in Marokko, staat zwart op wit vast.

De motivering uit de bestreden beslissing kan dan ook onmogelijk worden gevolgd.

4.

Tevens is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, en deze heeft aangewend om verzoeker te onderhouden, aangezien verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

4.1.

Verzoeker legde de arbeidsovereenkomst en de loonfiches van zijn schoonzus voor, waaruit haar inkomsten blijken.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat niet zou aangetoond zijn dat zijn schoonzus niet ten laste van de Belgische staat valt, doch haar arbeidscontract en haar loonfiches liggen voor, en alzo is duidelijk aangetoond dat zij niet ten laste van de Belgische staat valt.

4.2.

De bestreden beslissing stelt dat weliswaar de inkomsten van de schoonzus voorliggen, maar dat uit de stukken niet zou blijken dat dit inkomen ten behoeve van verzoeker zou zijn gebruikt. Dit blijkt echter wel uit de stukken, zodat de motivering niet correct is.

Verzoeker legt immers tal van betaalbewijzen voor, waaruit zwart op wit blijkt dat dit inkomen werd gebruikt om verzoeker te onderhouden. In de periode tussen 01.03.2016 en 08.09.2019 werden maar liefst 39 betalingen uitgevoerd. Dit betreffen 39 betalingen in 43 maanden tijd. Dus gemiddeld bijna 1 betaling per maand. De betalingen gebeurden zowel door de broer van verzoeker, als door de referentiepersoon.

4.3.

De bestreden beslissing stelt dat deze betalingen aldus niet afkomstig zouden zijn van de referentiepersoon. Ook deze motivering kan niet gevolgd worden.

De referentiepersoon is gehuwd met de broer van verzoeker, dit volgens het wettelijk stelsel van gemeenschap van aanwinsten.

Aldus maakt het niets uit of de betaling uitgaat van de referentiepersoon zelf, dan wel van haar echtgenoot, aangezien zij gehuwd zijn, en de inkomsten gemeenschappelijk zijn. Indien de echtgenoot van de referentiepersoon een betaling uitvoert, dan gebeurt dat met het geld van de referentiepersoon en vice versa. Aldus is wel degelijk gebleken dat het inkomen van de referentiepersoon werd gebruikt ten behoeve van verzoeker.

5.

De bestreden beslissing stelt voorts dat de betalingen die zijn gebeurd, te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

Er werden 39 betalingen uitgevoerd in 43 maanden tijd, tussen 01.03.2016 en 08.09.2019. Dit betreft aldus gemiddeld bijna 1 betaling per maand.

Verzoeker heeft al deze betaalbewijzen voorgelegd.

De motivering dewelke stelt dat al deze betalingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn, is aldus niet correct.

6.

Er kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststellingen:

- *Dat verzoeker de schoonbroer is van de referentiepersoon, unieburger.*
- *Dat verzoeker noch over inkomsten noch over middelen beschikt in Marokko, en hij bovendien minderjarig was tot kort voor zijn aankomst in België.*
- *Dat de referentiepersoon over een vast inkomen beschikt, en deze steeds heeft aangewend ten behoeve van verzoeker, wat blijkt uit de talrijke betaalbewijzen.*

Meer bewijzen kan verzoeker niet voorleggen. Alles is bewezen.

De beslissing die stelt dat verzoeker niet zou aantonen dat hij aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° zou voldoen, schendt aldus de voormelde bepalingen.

Het middel is ernstig en gegrond."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de

overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/1 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is dan ook niet-ontvankelijk. Voor zover de verzoekende partij bedoelt dat zij artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, gaat de Raad hier verder op in.

In haar enig middel betoogt de verzoekende partij in essentie dat de verwerende partij de door haar voorgelegde bewijzen verkeerd heeft beoordeeld en dat zij volgens haar wel degelijk voldoet aan de wettelijke vereisten voor gezinshereniging met haar Nederlandse schoonzus.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een zogenaamd "ander" familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

"Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf*

genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting betreft van artikel 3.2., eerste lid, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21). In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), waarin het volgende wordt gesteld:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden‘ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn;
- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;
- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;
- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden

opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Het Hof van Justitie oordeelde zodoende dat „vergemakkelijken”, in de zin van voormelde bepaling, niet impliceert dat alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn 2004/38/EG vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, tweede lid van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn, moeten worden ingewilligd, doch dat lidstaten er wel moeten over waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. Het Hof van Justitie stelde ook dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan, op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus „nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van „bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer „financiële afhankelijkheid” en „het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip „ten laste”, kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip „ten laste” werd specifiek voor descendentes van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest *Jia* blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest *Reyes* voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Zoals reeds aangehaald, stelt de verzoekende partij in haar enig middel in essentie dat zij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij van de door haar voorgelegde bewijzen.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel vooreerst dat zij alle bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij zelf onvermogen is. Volgens de verzoekende partij legt de verwerende partij in de bestreden beslissing deze attesten zomaar naast zich neer, stellende dat deze attesten zijn opgesteld op verklaringen op eer van de verzoekende partij en daarom niet kunnen aanvaard worden. De verzoekende partij voert aan dat zij niet meer kan voorleggen dan wat haar door de administratie wordt aangereikt. De voorgelegde documenten zijn de officiële documenten die zij van de administratie heeft ontvangen, en die volgens haar dan ook moeten worden aanvaard. Zij stelt dat zij ook een attest voorlegde waaruit blijkt dat zij geen belastingen op woonst heeft, voor heel het grondgebied Marokko. De motivering dat er enkel zou zijn aangetoond dat zij in de regio Berkane geen eigendom zou hebben, is volgens de verzoekende partij dus niet correct.

De relevante motieven van de bestreden beslissing daarover luiden als volgt:

“- “attestation de revenu dd. 6106/2021 dd. 07.05.2021” waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene geen inkomsten aangaf voor het jaar 2020 en « attestation de non-imposition a la TH-TSC n°5341/2021 dd. 20.05.2021 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene niet onderworpen is aan belastingen op woonst of belastingen op gemeentelijke diensten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook hebben deze attesten betrekking op een situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Attest van de afdeling van Berkane van het nationaal agentschap voor de onroerende goederen, het kadaster en cartografie, dd. 20.05.2021 n° CF/40 waarin wordt verklaard dat betrokkene binnen het gebied van Berkane geen onroerende eigendommen bezit. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert 16.08.2019 Marokko heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.”

Los van de vraag of deze attesten voldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij geen inkomsten en geen eigendommen had in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij kan gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat, gelet op de beperkte en onregelmatige bewijzen van geldstortingen aan de verzoekende partij, aangetoond is dat de verzoekende partij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel

onvermogen zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, maar wel van een derde.

De verzoekende partij stelt wel dat zij tal van betaalbewijzen voorlegde van haar schoonzus en broer aan haarzelf en aan haar vader, waaruit volgens haar eveneens blijkt dat zij over geen inkomsten beschikte en afhankelijk was van de inkomsten van haar schoonzus.

Over de voorgelegde betaalbewijzen van de schoonzus bevat de bestreden beslissing concrete motieven. Zij luiden als volgt:

“- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.03.2017, 04.02.2017, 03.05.2017, 05.09.2017, 02.12.2017, 04.02.2018, 05.07.2018, 04.08.2018, 04.11.2018, 14.12.2018, 04.05.2019, 03.01.2019, 04.07.2019: echter, deze stortingen zijn in hun geheel gezien te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Stortingen vanwege een derde (betrokkenes broer) aan betrokkene dd. 07.11.2017, 14.12.2018 en 01.03.2019 en vanwege een derde persoon aan een andere derde (betrokkenes vader) in Marokko dd. 01.03.2016, 30.04.2016, 29.03.2016, 07.11.2016, 24.04.2017, 08.05.2017, 03.07.2017, 16.10.2017, 27.11.2017, 17.01.2018, 02.03.2018, 15.05.2018, 03.10.2018, 07.12.2018, 26.12.2018, 24.01.2019, 18.02.2019, 25.03.2019, 11.04.2019, 29.04.2019, 25.06.2019, 25.07.2019, 08.09.2019. Voor zover deze stortingen, die niet afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf, dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient te worden vastgesteld dat deze stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.”

De verzoekende partij stelt dat er 39 betalingen werden uitgevoerd in 43 maanden tijd, waaruit blijkt dat de betalingen wel degelijk regelmatig en voldoende zijn. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Zij dient een aanvraag in, in functie van haar schoonzus. Aldus stelt zij dat zij ten laste is van haar schoonzus. Het is dan ook logisch dat de verwerende partij vertrekt van de bewijzen van geldstortingen gedaan door de schoonzus aan de verzoekende partij. Aangezien de schoonzus gehuwd is met de broer van de verzoekende partij, lijkt het niet onredelijk van de verzoekende partij om te stellen dat ook met de geldstortingen, gedaan door haar broer, rekening dient te worden gehouden. Evenwel hebben de schoonzus en de broer van de verzoekende partij samen 6 geldstortingen op naam van de verzoekende partij gedaan in 2017 en 5 geldstortingen gedaan op naam van de verzoekende partij in 2018. De overige stortingen zijn vooreerst stortingen gedaan door een derde en dus geenszins door de referentiepersoon of haar partner, zodat dit hoe dan ook niet kan aantonen dat de verzoekende partij financieel ten laste was van haar schoonzus (en broer). Daarnaast werden deze stortingen ook nog eens op naam van de vader van de verzoekende partij gezet. De verzoekende partij stelt wel dat de gestorte bedragen wel degelijk ten behoeve van zichzelf werden gebruikt, maar dit kan niet met zekerheid gesteld worden. Gelet op het beperkt aantal stortingen gedaan door de referentiepersoon en haar broer en die allen dateren van 2017 en 2018 (voor 2019 liggen enkel stortingen voor van een derde aan de vader van de verzoekende partij), is de Raad van oordeel dat het motief betreffende de onregelmatige en te beperkte stortingen voldoende geschraagd is. Dit determinerende motief volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen, zodat de kritiek die de verzoekende partij verder nog uiteenzet ten aanzien van de overige motieven van de bestreden beslissing, niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, vermits ze gericht zijn ten aanzien van overtollige motieven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU